

C

CRONICA

CUM SE CUVINE... CÎT SE CUVINE...

NORA (Casa cu păpuș) de Henrik Ibsen • Traducere: Adrian Maniu
TEATRUL "C.I. Nottara" • Data premierii: 8 aprilie 1992 • Regia: Mircea Cornișteanu • Scenografia: Mihai Mădescu • Distribuția: Cerasela Iosifescu, Ilinca Goia (Nora), Dorin Varga (Helmer Torvald), Ștefan Radol, Ion Siminie (Dr. Rank), Catrinel Paraschivescu (D-na Linda), George Constantin (Krogstad), Sanda Băncilă (Helene, dădaca).

La un spectacol cu o piesă bine cunoscută, clasică (ori clasicizată), fiecare dintr-oi intră avînd o imagine proprie despre ceea ce urmează a vedea. În mod obișnuit nici nu este vorba, de fapt, de o imagine proprie, ci de suma unor informații, de reperele esențiale - sau, mai curînd, acelea instituționalizate - în judecarea unui autor și a unei opere. Sînt spectatori ce n-ar accepta în ruptul capului să înfîlnească pe scenă altceva decît "spectacolul lor", de-acasă, alții care așteaptă cu încintare să fie contraziși.

Este destul de dificil, așadar, să pui în scenă un text arhicunoscut fără a nemulțumi pe unii sau pe alții. Concordia izbutește rar, atunci cînd montarea este **cum se cuvine**. Nu mai mult de atît. Nu mai puțin. În aceste cazuri, nici una din tabere nu pleacă dezamăgită; ce e drept, însă, nici prea... amăgită.

Senzația aceasta de spectacol "cum se cuvine" care totuși (sau de aceea) nu satisface pe deplin ne-a lăsat-o **Nora** de Ibsen, pusă în scenă de Mircea Cornișteanu la Teatrul "Nottara". E o montare ce nu surprinde prin interpretări originale, dar nici nu plictisește prin locuri comune; nu taie

dorin varga și cerasela iosifescu

drumuri noi, fără a da totuși impresia mărșăluirii pe poteci bătute; nu lansează idei, ci ni le ordonează pe acelea cu care am intrat în sală. Epitetele sugerate se plasează în zona "echilibrat", "judicios", "profesional". Ceea ce nu e puțin lucru. Nici prea mult. **Cît se cuvine**. Dacă montarea purta o altă semnătură regizorală, aceleași epitete ar fi constituit, poate, un merit important, dar Mircea Cornișteanu ne-a obișnuit rău, cum se spune (cu alte cuvinte, bine): ca de la acest nivel, de la amintitele epitete, **să înceapă** judecarea unei opere ce-i poartă semnătura.

Într-o scenografie onorabil-sărăcuță (și ne referim la ideile plastice, nu la materialele utilizate), evoluează o distribuție căreia i se potrivesc, în general, aceleași "echilibrat - judicios - profesional". Pentru tînăra, foarte tînăra Ilinca Goia, rolul titular e o șansă deosebită și o probă de aptitudini pe măsura șansei. Actrița îi face față uneori foarte bine, alteori mulțumitor, ceea ce, raportat la dificul-

tatea sarcinii artistice, este oricum de luat în seamă. Puțin sub combustia necesară a personajului, dar nu în afara "desenului" său, ni s-a părut a fi Dorin Varga. Pentru George Constantin, rolul din **Nora** reprezintă ceea ce reprezintă spectacolul **Nora** pentru Mircea Cornișteanu: nu neapărat un punct de relief al propriei cariere, dar o cotă ce se plasează inevitabil peste punctele de relief ale altor cariere. Corect conturată, consistentă fără a depăși "greutatea specifică" a personajului în aliajul dramei, este evoluția lui Catrinel Paraschivescu. Lui Ion Siminie îi revine un rol generos, chiar ispititor; actorul îi dă tîrcoale cu evident interes, se apropie adesea de el și uneori îl și înfîlnește. O prezență scenică mulțumitor "pusă în pagină" se datorează Sandei Băncilă.

CRISTINA DUMITRESCU